

плаши такива като насъ. Хайде сега, ходомъ!

Урвата почна отново. Гърбоветъ се измокриха отъ потъ. Нозетъ почнаха да натежаватъ.

Следъ два часа, най-после стигнаха Черни-връхъ. Хладенъ вѣтрецъ подухваше надъ голѣмитъ напечени скали. Право предъ тѣхъ се дигаше висока дървена пирамида. Дружината веднага се покатери отгоре. Боже! Каква ширина, какъвъ чудесенъ изгледъ имаше отъ тукъ!

— Хе тамъ ония синкави линии, — посочи Слави, — видите ли, на северъ, е Балкана. Отвждъ, на западъ, тъмнитъ ония вериги — това е Осоговската планина. Тукъ, въ оная долчинка извира Струма, и тръгва за Бѣло-море. А пъкъ тая грамада на югъ — хе-е — това е Рила. Задъ нея, ама сега не се вижда, е Пиринъ.

Вѣтрътъ духаше по-силно и сега тѣ слѣзоха до чешмичката, на слънце, да обѣдватъ. Други излетници бѣха седнали настрана и почиваха. Двамина черни хора, голи до кръста, лежаха по-далечъ.

— Бате Славе, — пошѣпна учудено Гочо, — Я погледни! Арапи!...

— Арапи — като тебе и мене! — засмъ се Слави. — Само че сж хвърлили старата кожа,

сжщо като змията, и сега сж съ нова.

Гочо го гледаше слисанъ.

— Какво ме зѣпашъ такъвъ? — подзе отново главатарътъ. — Стой и ти така дватри часа, и ще видишъ, какъ ще ти поникне нова кожа, като на змей... Ами я дайте раницитъ, че трѣбва да се изпразнятъ, да не ни тежатъ на връщане. Ха съдайте да ядемъ!

Щомъ се нахраниха, свалиха обувката и се натъркаляха да починатъ. Скоро Слави и Любенъ заспаха. Арапъ се пошѣше до краката имъ. Само Гочо неспокойно се въртѣше ту на една, ту на друга страна. По едно време той се понадигна и погледна ония двамата, чернитъ, които все така лежаха съблѣчени до поясъ. Тогазъ той изведнажъ свали пуловера и ризата си, легна като тѣхъ, по очи, и се помжчи да спи.

*

— Ставайте! — изкомандува Слави. — Стѣгайте раницитъ — и на джтъ! Я, слънцето вече се спустна къмъ Селимица!

Любенъ скочи и метна раницата. Арапъ весело залая. Върхътъ бѣше опустѣлъ.

— Хайде, по-скоро! — викаше главатарътъ.

— Я! Ами ти какво правишъ, бре? — плесна съ ржце Слави.